

Retsplejerådet afgav i august 2004 en udtalelse om Advokatrådets redegørelse. Udtalelsen er medtaget som *bilag 1* til lovforslaget. Det anføres i udtalelsen, at Retsplejerådet finder, at der er behov for en modernisering af den gældende voldgiftslov, og at en sådan modernisering ikke mindst bør foretages i lyset af den internationale udvikling.

Lovforslaget bygger som nævnt på UNCITRAL's modellov om international handelsvoldgift og er desuden udarbejdet under hensyntagen til Advokatrådets redegørelse og Retsplejerådets udtalelse om Advokatrådets redegørelse.

2. Gældende ret

2.1. Baggrund

Voldgiftsloven blev vedtaget i 1972. Loven bygger på betænkning nr. 414/1966 vedrørende lovgivning om voldgift, som blev afgivet af et udvalg, som Justitsministeriet havde nedsat i 1962 (Voldgiftsudvalget). Betænkningen blev i 1966 sendt i høring hos en række organisationer, der imidlertid udtrykte tvivl om behovet for en lovgivning om voldgift. På denne baggrund anmodede Justitsministeriet det daværende Handelsministerium om en fornyet udtalelse, fordi Justitsministeriet fandt, at fremsættelsen af et lovforslag om voldgift måtte forudsætte et stærkt ønske fra erhvervsorganisationerne om en sådan lov. Efter forhandlinger med organisationerne meddelte Handelsministeriet, at hovedparten af organisationerne var stærkt interesseret i en særlig lovgivning om voldgift. Justitsministeriet anmodede herefter Retsplejerådet om at gennemgå Voldgiftsudvalgets lovudkast, hvorefter Retsplejerådet efter gennemgangen fremlagde et ændret lovudkast.

Justitsministeriets forslag til voldgiftslov svarede bortset fra enkelte sproglige ændringer til Retsplejerådets lovudkast, idet en udtrykkelig regel, hvorefter loven ikke finder anvendelse på faglig voldgift, dog blev indsat i lovforslaget. I lovforslagets almindelige bemærkninger (Folketingstidende 1971-72, tillæg A spalte 895) er det om lovens formål anført:

»I overensstemmelse med voldgiftsudvalgets betænkning og de indhentede udtalelser indeholder forslaget ikke en detaljeret lovgivning om voldgift. Forslaget indeholder alene nogle bestemmelser, som hidtil har været savnet i dansk ret, og som kan anses for egnede til at styrke voldgiftens funktioner samt forskellige grundlæggende regler, som i det væsentlige svarer til gældende ret. De vigtigste nye bestemmelser er § 2, stk. 1, hvorefter domstolene ikke, medens en voldgiftssag verserer, kan tage stilling til, om tvisten

enhører under voldgiftsrettens kompetence, § 3 om bistand fra domstolene til gennemførelse af en voldgiftssag i tilfælde, hvor den ene part nægter at medvirke til behandlingen, § 9 om fuldbyrdelse af voldgiftskendelser og § 10 om fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser og voldgift i internationale forhold.«

Hovedformålet med voldgiftsloven var således alene at indføre nogle få nye regler, som kunne styrke voldgiftens funktioner. Der var navnlig tale om at indføre regler om domstolenes bistand til voldgiftsretterne og regler, hvorefter danske voldgiftskendelser kan fuldbyrdes efter de samme regler, som gælder for domme. Endvidere blev forskellige grundlæggende regler om voldgift, som allerede var indeholdt i gældende retspraksis, lovfæstet. Endelig åbnede loven op for, at Danmark kunne gennemføre internationale regler om voldgift. Hensigten med voldgiftsloven var derimod ikke at indføre en detaljeret regulering af voldgift. Om grundene til dette hedder det i betænkning nr. 414/1966 side 30:

»Gennemgangen af de forskellige voldgiftsretlige problemer har ført udvalget til den opfattelse, at der ikke er trang til at gennemføre en detaljeret lovgivning om voldgift her i landet.

Udvalget har herved lagt vægt på, at det gennem århundreder ikke blot har været muligt at bilægge retstviser ved voldgift uden detaljerede lovregler herom, men at det netop på grund af den manglende lovgivning har været muligt på basis af bestemmelsen i D.L. 1-6-1 og under domstolenes kontrol at etablere en smidig og hensigtsmæssig retstilstand på dette område. Betænelighederne ved at foreslå en udførlig lovgivning skyldes derfor ikke blot ønsket om at undgå upåkrævede lovregler, men også risikoen for, at sådanne regler kan lægge utilsigtede hindringer i vejen for en fremtidig hensigtsmæssig udvikling i retspraksis. I denne forbindelse bør det også erindres, at der stadig finder en betydelig udvikling af voldgiftsinstituttet sted på det internationalt-privatretnlige område, og at denne udvikling – der også vil sætte sine spor på de nationale voldgiftsreglers område – må forudses at ville fortsætte i lang tid fremover.

Det må herved fremdeles tages i betragtning, at der på basis af den således udviklede samtidig faste og frie retstilstand på en række områder er etableret institutionelle voldgiftsdomstole, som inden for væsentlige dele af samfundet – ikke mindst inden for erhvervslivet – udfylder en betydningsfuld plads i retsudøvelsen, og som i ikke ubetydeligt omfang aflaster de ordinære domstole i deres arbejde. En detaljeret, indgri-